

Helena von Zweigbergk. De behövande.

Norstedts förlag

Det finns en erfarenhet man aldrig riktigt kan förbereda sig på, men som de flesta av oss ställs inför som en ny oväntad utmaning. Att som vuxet barn och åldrande förälder mötas på nytt i egna självständiga livssituationer men med en gemensam erfarenhet och frågeställning av barndom och föräldraskap. Vad är det vi har varit med om tillsammans? Bilderna och minnen är olika, bryts mot varandra. Båda parter har fullt upp med sina egna liv, men dras ändå mot dessa gemensamma beröringspunkter. Kanske liknar man också varandra mer än vad man tror och vill tillstå.

Helena von Zweigbergk är en författare och radioröst som hjälpt oss förstå många av familjelivets och släktskapets komplicerade relationer. Den mellan de två i en parrelation som i böckerna om Anna och Mats. Helena von Zweigbergk har också utforskat syskonrelationer i romanen "Än klappar hjärtan".

"De behövande" är en kort berättelse, ett slags litterärt kammarspel, mellan mor och dotter. Dottern Louise lever ett pressat liv med två små barn, arbete i kommunen och man som ständigt är på arbetsresor. Mamman Birgitta har nyss gått i pension. Lever ensam med minnen av flera svek. Mannen och pappan som lämnade henne då barnen var små. Och så Tom. Den där oväntade kärleken då Birgitta stod ensam med arbete och barn. Tio år yngre än hon själv och en fläkt av det fria och ljuva livet. Tom blev också en viktig person för den då tonåriga Louise i sin längtan efter att bli sedd av en pappagestalt. Men också Tom försvann och livet gick vidare. Så möter Louise i nutiden Tom som hastigast på stan. Nämnar det för mamman och genast uppstår en spänning i rummet. En man de båda haft en relation till och båda förlorat. En man som binder dem samman i ett liv de känner och upplever på så olika sätt. Under några dagar får läsaren följa deras tankar om varandra och det egna livet. De korta laddade samtal som ofta slutar med tystnad och missförstånd. Avståndet och ensamheten. Berättelsen är avskalad och förtätad, fokuserad på just dessa två personer, med Louises man och barn som en närvarande kuliss. Och så Tom som det förgångnas vålnad vilken hemsöker dem ännu en gång. Det som är så kännetecknande för Helena von Zweigbergks författarskap är att hon kan skildra oss så nakna och utlämnande, men samtidigt med sådan värme

och acceptans. För värmen och hoppet finns i denna korta berättelse. Less is more! Missa inte denna bok som i all sin anspråkslöshet är väldigt stor litteratur.

Jakob Carlander